

И казихъ, та да нѣма челоуѣкъ,  
И земата да задуше съвсѣмъ;

(12) Одоу отдадеши Господь челоуѣцитѣ,  
И стане голѣмо безлюдство върѣдъ зе-  
мата.

(13) Но *ка* остане въ нея още една десета  
часть,

И тя пакъ ще се изнури:  
Както теревинтътъ и дѣбѣтъ на които

Пъхътъ *остава* въ тѣхъ когато се отсѣ-  
катъ, а когато се отсѣка въ дѣбѣтъ

Така Ревятото сѣме, ще бѣде пхътъ и.  
ГЛАВА 7.

И въ днѣтъ Чиа Ахаза синьтъ на Иотама,  
сына Озиева, царьтъ Юдинъ, Расинъ, Сирий-

скій царь, и Факей Ромелиевъ синъ, Нира-  
мелиевъ царь, възлѣзоха върхъ Перусалимъ

за да ратува въ противъ него; но не могахъ  
да го обладаемъ.

(2) И възвѣстиха на Давидъ  
дѣтъ домъ и рекоха: Сирия се согласи съ

Ефрема. И сърдцето на Ахаза и сърдцето  
на людетъ му се расклатиха, както дѣбрав-

нитѣ дървета се расклататъ отъ вѣтрѣтъ.  
(3) Тогазъ рече Господь на Исая: Изгва

сега да посрѣщнешъ Ахаза, тя и синъ ти  
Сеаръ-исувъ въ крайтъ бѣа водоводитѣ на

горний водоемъ, къмъ друмитъ на тепави-  
чарската нива. (4) И речи му:

Гледай да си спокоенъ:  
Да се не убоишъ нито да малодушеству-

вашъ, отъ дѣтъ опашки на тѣзи димити  
главни.

Поради яростиниъ гѣвъ на Расина, и  
Сирия, и на Ромелиевтъ синъ.

(5) Понеже Сирия, Ефрема, и Ромелиевъ  
синъ

Свѣтвахъ се лощъ свѣтъ противъ те-  
бе, и рекоха:

(6) Да възлѣземъ противъ Юда и да го у-  
тѣсимъ,

И да го обладаемъ за себе си,  
И да туримъ върѣдъ него царь Тавейло-

вътъ синъ.

(7) Така говори Господь Иеова:

То нѣма да стане, нито ще бѣде:

(8) Защото главата на Сирия е Дамаскъ,

А главата на Дамаскъ, Расинъ;

И въ шестдесетъ и петъ години

Ефрема ще се съкруши щото да не е

нито отъ ответе народъ.

(9) И глава на Ефрема е Самария,

А глава на Самария, Ромелиевъ синъ;

Ако не вървате, то нѣма да се утвър-

дате, тогди емо а чм ахазъ он

(10) И говорѣ още Господь на Ахаза и

рече:

(11) Искай си знаменце отъ Господа Бога

твоего: Искай го или въ дълбочината или въ

височината горѣтъ.

(12) Но Ахазъ рече: Не ща да искамъ,

Нито ще искушавамъ Господа.

(13) И рече Исая: Слушайте сега, доме

Давидовъ: Мало нѣщо ли е за васъ, да досажда

на челоуѣци,

И ще досажда ли още и на Бога

моего?

(14) За то Господь самъ ще ви даде зна-

мение: Ето, дѣвната ще зачне и ще роди

синъ,

И ще нарече името му Еммануилъ.

(15) Масло и медъ ще яде

Додѣ научи да отхвърля лошото и да

набира доброто;

(16) Защото, нарѣди да научи дѣтето

Да отхвърля лошото и да набира добро-

то,

Ще бѣде оставена тая земя,

На която нѣтъ двамата царие се боишъ

ти.

(17) Господь ще докара на тебе,

И на твоитѣ люде, и на бацинитѣ ти

домъ,

Дни каквито не са дохождали

Отъ който днѣ нѣ се е отдѣлилъ Ефрема

отъ Юда:

Ще докара Ассирийскій царь.

о 4 Цар. 25; 21.

л Езд. 9; 2. Мал. 2; 15.

Рим. 11; 5.

л 4 Цар. 16; 5.

2 Лѣт. 28; 5, 6.

о 4 Цар. 18; 17. Гл.

36; 2.

л Прит. 21; 30. Гл.

8; 10.

л 2 Цар. 8; 6.

л Виж. 2 Лѣт. 20; 20.

л Сад. 6; 86, и др.

л Мат. 12; 38.

л Мат. 1; 23. Лука

1; 31, 34.

л Гл. 9; 6.

л Гл. 8; 8.

л Виж. Гл. 8; 4.

л 4 Цар. 15; 30. 16; 9.

л 2 Лѣт. 28; 19.

л 3 Цар. 12; 16.